

XIN LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Nhật tụng Kālāma – Kinh tụng trích điểm

Kinh Khúc Gõ - 08/10/2023, thuyết tại chùa Định Huệ (Gò Vấp, Sài Gòn)

Kalama tri ân cô Diệu Hỷ ghi chép

Thưa với bà con, nói trước một chuyện để cho bà con đỡ run, đó là đêm nay bài giảng không có dài. Trời nóng quá, muỗi, mà khả năng có mùi nữa. Nên là hứa là nói rất ngắn. Đó là chuyện thứ nhất.

Chuyện thứ hai, nói là giảng Kinh Tụng nhưng chúng tôi chọn cách nói nào gần với bà con nhất để bà con không cảm thấy mình đang nghe lại một bài kinh xưa, mặc dù tinh thần, lý tưởng, nội dung, ý nghĩa của Kinh vẫn tuyệt đối được tôn trọng.

Thưa đại chúng,

Kinh nói: Tất cả từng người trong chúng ta ở đây, trong một cách nói nào đó mình chỉ là một chiếc lá một khúc gỗ trôi dạt trên dòng chảy của nhân gian, của cuộc đời; Hôm nay các vị còn trẻ, còn khỏe, còn giàu, còn đẹp, các vị nghe hình ảnh ví von này các vị nghe chút gì đó bất xứng. Nghĩ rằng tôi ngon lành như thế này mà trong kinh nói tôi như một khúc gỗ, như là một chiếc lá trên dòng hay sao? Dạ, thưa. Đúng như vậy đó.

Nghe kinh, nghe pháp là phải nghe sự thật.

Xin thưa với đại chúng.

Dầu muốn dầu không, chúng ta cũng phải nhìn nhận với nhau một điều đó là chúng ta dầu giàu, dầu trẻ, dầu khỏe, dầu đẹp cách mấy chúng ta cũng chỉ can thiệp một phần cuộc đời của mình thôi. Can thiệp và dàn xếp một phần cuộc đời mình thôi. Tôi ví dụ, về mặt tài sản, tất cả những biến cố chính trị, xã hội, kinh tế, toàn cầu, khu vực, và đất nước, nó cũng đủ làm cho túi tiền của mình một đi không trở lại; thứ hai, đó là tiền; rồi trong nhà của mình có biết bao nhiêu chuyện, cơ thể, sức khỏe của mình có biết bao nhiêu chuyện để mà mình phải tiêu tốn tiền bạc, một số lượng lớn từ bệnh viện cho đến tòa án, ở đâu cũng có thể móc túi chúng ta một cách tàn nhẫn hết; đó là nói về tiền.

Thứ hai, nói về sức khỏe cũng vậy. Ai chắc được sáng mai thức dậy dở một bên không lên. Không phải tôi trù, đừng nghĩ tôi trù; nghe pháp trước điện Phật phải tập nghe sự thật. Mình không biết ngày mai chuyện gì xảy ra. Những cơn quệt trong lúc giao thông, hay những bệnh kín, bệnh nền, bệnh ngầm trong người mà mình không biết; đó là nói sức khỏe.

Cái thứ ba, về mặt tình cảm, quan hệ xã hội, ai dám chắc là hôn nhân của mình đời đời bất diệt? Ai dám nói tình bạn, tình chòm xóm, tình đồng nghiệp là đời đời bất diệt? Tất cả những cái đó hoàn toàn có thể đội nón mà ra đi. Nói chung, tôi không nói nhiều.

Tất cả những gì chúng ta có nó có thể bỏ chúng ta ra đi bất cứ lúc nào. Và, cái gọi là ông A, bà B, là hiện hữu rất là phù du, rất là bất trắc. Bất trắc đây có nghĩa là thấy đó mất đó, thấy vậy không phải vậy. Đây chính là lý do vì sao, Phật dạy chúng ta chỉ là một chiếc lá trên dòng, chỉ là một khúc gỗ trên dòng. Xong chưa? Đó là phần một.

Phần hai - Phật dạy cái gì về khúc gỗ đó, thưa đại chúng?

Chúng ta là một khúc gỗ trôi trên dòng chảy của nhân gian, nếu mà nó trôi đúng hướng, chúng ta ghé bờ giải thoát; nếu mà nó trôi sai hướng thì các vị biết rồi, làm con gái lấy chồng 12 bến nước, nhưng khách trầm luân nó có tới 84000 bến lặn; đó là lý do vì đâu mà chúng ta có đến 84000 pháp môn; là vậy đó. Chúng ta có nhiều trạm ghé ghê lắm.

Chúng ta có rất nhiều trạm ghé, mà chốt lại thì đức Phật dạy thế này: Một khúc gỗ nếu nó không bị những trở ngại chủ quan, khách quan thì nó có thể ra đến biển; cũng vậy, một người cầu đạo giải thoát nếu không bị một số trở ngại thì cũng có thể thẳng đường ra đến đại dương giải thoát; khúc gỗ bị những trở ngại nào?

XIN LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

1. Nó không tấp vào bờ này bờ kia
2. Không bị người ta vớt
3. Trên đường ra biển không bị hư mục giữa chừng
4. Không bị nước xoáy
5. Không bị những hàng khuấy mà khuấy mặt can thiệp.
6. Không bị
7. Không bị mắc cạn, nó vướng vào đâu đó là khỏi trôi luôn, và cứ nằm yên đó chờ ngày rã mục thôi.

Xong chưa?

Đức Phật Ngài dạy, trong đời sống của chúng ta, ngay cả trong cuộc tu của chúng ta cũng vậy đó. Chúng ta có rất nhiều lý do để cuộc đời chúng ta nó có vấn đề. Chúng ta là một khúc gỗ trôi sông, chúng ta có nhiều lý do để cuộc đời của mình nó không hạnh phúc; nó có nhiều lý do để đời sống tâm linh chúng ta nó không có tiến bộ; nghe tôi nói kỹ không? Có nhiều lý do để sức khỏe chúng ta có vấn đề - đời sống có vấn đề, tình cảm có vấn đề, và cuối cùng là đời sống tâm linh có vấn đề; đời sống tâm linh là cái gì? Đó chính là nhận thức về hai vấn đề, thứ nhất:

- Hiểu biết rất ráo cuộc đời này là cái gì?
- Làm sao sống an lạc giữa đời này và trước cái chết vẫn thanh thản ra đi vì không còn sanh tử luân hồi nữa.

Cái đó mới gọi là hoàn tất cuộc đi trên dòng chảy luân hồi; còn nếu như chúng ta vướng vào những trở ngại sau đây thì sống không an lạc, chết không an lành, nói gì là sanh tử, nói gì là giải thoát.

Nói rất nhanh, rất ngắn, rất gọn cho dễ nhớ, nghe cho kỹ.

Từng người trong chúng ta ở đây, các vị biết tại sao tôi giảng nhắm mắt không? Vì tôi sợ nhìn người ta ngáp dữ lắm, người ta ngáp là tui ngáp theo, tui có tật hay bắt chước lắm. Rồi có nhiều người nghe lấy phone ra quẹt quẹt, rồi có người ngồi nghe pháp mà kêu móc tùm lum tôi sợ lắm. Cho nên tôi nhắm mắt để tôi tự gạt tôi rằng họ đang tập trung nghe mình. Nói pháp cho đời hết vô minh mà pháp sư phải tự gạt mình, như vậy các vị nghĩ có đau lòng không? Nhưng thỉnh thoảng cũng mở mắt coi còn ai không. Ok.

Nghe cho kỹ nha.

Tất cả chúng ta ở đây, ai cũng có vấn đề hết;

1- Khúc gỗ nó có thể tấp bờ này, tấp bờ kia.

Xong chưa? Con người cũng có thể tấp bờ này tấp bờ kia. Tấp bờ này tấp bờ kia là cái gì?

- Tấp bờ này = chấp vào 6 trần
- Tấp bờ kia = chấp vào 6 căn.

Tấp vào 6 trần là cái gì? Mê cái này, thích cái nọ. Tôi không nhìn quý vị luôn mà tôi biết, ở đây ai cũng có đam mê hết trơn; nói thờ Phật nói tu Phật, nói tin Phật, nói học Phật nhưng mà thật ra ai cũng có những đam mê rất là trần tục: Quờn đi chùa, lâu lâu cúng ba mớ, tụng mớ kinh, cúng dường ba mớ, lạy Phật đốt nhang, cúng dường hoa trái, tự cho đã có cái đem theo;

Xin hỏi đại chúng cái quạt nó work dữ dội bà con có nghe không? Tôi nói đồng bào nghe rõ không? Hãy có cảm giác tôi đang thuyết pháp từ tâm bảo. Lần đầu tiên thuyết pháp một bài pháp đầy kịch tính như vậy. Cũng còn đồng. Nhắm mắt nói tiếp.

Chúng ta có rất nhiều bển ghé. Có người thích sống nhiều bằng con mắt, thích nhìn này nhìn kia, có người thích nghe nhiều, người, nếm, đụng, và suy tư, chúng ta có nhiều đam mê; nhưng nói như vậy không có đủ, phải nói thêm. Tôi đã nói cái này không biết bao nhiêu lần ở các bài giảng của tôi; hãy cẩn trọng trong mỗi

XIN LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

ngày, mỗi giờ xem mình đặc biệt sống nhiều với cái gì, mình thích cái gì, mình ghét cái gì, mình nặng lòng với cái gì, đừng coi thường chuyện đó bởi vì chính những cái thích, cái ghét đó nó chính là những chỉ đạo, những tư vấn, những hướng dẫn để chúng ta tư duy và hành động. Tin tôi đi. Tin cái đó là một sự thật không thể chối cãi.

Do mình thích cái gì đó quá mình sẽ ghét cái ngược lại. Mà do mình ghét cái gì đó quá mình mới ghét cái ngược lại. Và chính cái thích ghét này, nó hình thành nên một ý niệm về nhân sinh không giống ai. Do mình thích cái gì mình thấy ghét cái ngược lại và ghét cái gì thích cái ngược lại, và từ đó; khi mình có được cái hạnh phúc mình gọi đó là hạnh phúc; khi mình chấp nhận cái mình ghét mình gọi đó là đau khổ; và, vì để trốn khổ tìm vui cho nên chúng ta sẵn sàng lặn xả vào bất cứ chuyện gì; có kẻ biết Phật pháp thì còn đỡ, còn không biết Phật pháp thì bất chấp. Nhớ cái đó. Cái đó rất quan trọng.

Mỗi người có niềm đam mê, mà hễ có đam mê thì có bất mãn.

Cho nên, chuyện đầu tiên đức Phật dạy rằng, có những chúng sinh trong đời này sống hệ lụy trong 6 trần là như vậy đó; khi dính trong 6 trần đừng hòng giải thoát;

Thế nào là người sống lụy trong 6 căn?

Nghe thì nó hơi chuyên môn, lụy trong 6 căn là sao ta? Lụy trong 6 căn chính là coi nặng cái thân này. Ăn rồi sợ nó xấu, sợ nó mập, sợ nó quá ốm, da không đẹp, không căng, mũi không cao, không trắng, tóc bạc sớm, hói, sợ người ta mượn đất làm phi trường giải tỏa không đền bù. Đủ cách. Sợ xấu, sợ già, kiếm eo, kiếm vòng, kiếm múi, 6 múi, 3 vòng thì người coi nặng thân xác này cũng là một cách để không đến được bờ giải thoát; đam mê trong chính tấm thân này được gọi là đam mê trong 6 căn; còn đam mê trong 6 trần là đam mê trong những gì bên ngoài.

Cho nên, đức Phật Ngài dạy, nếu không làm chủ được thích và ghét của mình, chạy trốn cái này theo đuổi cái kia thì chuyện đầu tiên, chúng ta đau khổ; là vì sao? Vì có mấy ai trong cuộc đời này chạy trốn thành công cái mình ghét và kiếm tìm thành công cái mình thích;

Nghĩ lại coi, năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Có bao nhiêu phần trăm cái mình thích mà mình có được? Có bao nhiêu phần trăm cái mình ghét mà mình có được?

Chuyện đơn giản là bà xã mình bỏ không nổi kia; cho nên, chuyện rất quan trọng ở đây có nghĩa là, kẻ nào sống lệ thuộc quá nhiều vào 6 căn, 6 trần thì đừng hòng giải thoát; đừng hòng sống an lạc; và, nếu sống không an lạc đừng hòng có cái chết thanh thân; ghê không?

Đó là cái thứ nhất, khúc gỗ nếu không tấp vào bờ này không tấp vào bờ kia thì có hi vọng ra đến biển.

Cũng vậy một người không sống hệ lụy nơi 6 căn, 6 trần thì mới hi vọng được an lạc, mới có hi vọng có cái chết thanh thân, và mới có hi vọng đạt được cứu cánh giải thoát;

2- Khúc gỗ nếu không bị người vớt, không bị ai vớt may ra nó có thể đi đến biển.

Cũng vậy, một người tu hành mà có quá nhiều mối quan hệ ABCF thay vì vào chùa để tu tập thì mình cứ thích thêm dấu nặng để thành “tụ tập”. Nhớ. Thay vì làm ông sư ngồi thiền thì mình làm ông siêng ngồi thờ.

Đó chính là những dấu hiệu cho thấy chúng ta không thể an lạc được; chúng ta phải sống luôn luôn gắn liền với ABCF có quá nhiều quan hệ với người này người kia, chúng ta không có khả năng cô đơn, không có khả năng sống một mình, không thấy được ý nghĩa, giá trị của đời sống độc cư, viễn ly, mà Phật dạy rất rõ. Một mình một thân chúng ta có nhiều thời gian và nhiều điều kiện tâm lý để mà sống sâu, sống sát.

XIN LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Sâu và sát với chân lý. Còn đấng này khi mình sống mà phải chia sẻ thời gian, tâm tư cho người bên cạnh nhiều quá, đầu đó là cha, mẹ, vợ, chồng, con cái, bè bạn, đồng nghiệp, đồng hương,... khi mình mất quá nhiều thời gian cho người khác thì đương nhiên mình bỏ quên chính mình. Đó là bị người vớt;

3- Bị hàng khuấy mặt vớt là sao?

Có nghĩa là tu hành không hướng đến cứu cánh giải thoát sanh tử, mà mong được sanh về cõi này cõi kia. Trường hợp đó được gọi là bị chư Thiên vớt. Khúc cây đó bị chư Thiên vớt là vậy đó.

4- Nếu khúc gỗ không bị mục ruỗng khi ra biển thì mới hi vọng có đi ra đến biển được.

Đó là một vị tỳ-kheo hay người tu hành nói chung sống quá nhiều với tham ái; sống quá nhiều với phiền não và không giữ được đức hạnh của người xuất gia; thì trường hợp đó được gọi là khúc gỗ bị mục, mục bởi tham, bởi sân, mục bởi đức hạnh mình bị hủ bại, bị hủ hóa.

Ở đây mình nhớ chỗ đó; khúc gỗ bị mục nghĩa là chưa ra đến biển là tự nó bị mục rã ra rồi. Trường hợp này, người tu phải nhớ cái này:

Tại sao con cá nó lội dưới nước mấy năm mà nó vẫn còn nguyên? Thậm chí càng lúc càng to. Mà tại sao con khô mình thả xuống nước một tháng không còn. Có ai để ý cái đó không?

Hay là nói ăn chay rồi không biết?

Tôi hỏi nha, tại sao con cá nó bơi dưới nước mấy năm mà nó không chết? Mà nó có to ra. Tại sao con khô, con mắm mình bỏ dưới nước nó lại bị mục. Tại sao vậy? Vì nó không có sức sống.

ở đây cũng vậy, vị tỳ-kheo do phiền não tham nhiều, sân nhiều, không giữ được các học giới của mình, không hoàn tất được đức hạnh của mình trong trường hợp đó được gọi là tự mục ruỗng. Thí dụ mình tu mình cũng có những giây phút mình bê bối, nhưng mà mình bê bối nhiều lắm mình cũng chỉ là con cá bị thương thôi, đừng bao giờ làm con cá bị chết. Tại sao vậy? Con cá bị thương hi vọng vết thương nó lành; nhưng con cá chết thì chờ rã.

Ông thầy tu bê bối nhưng nó có nhiều kiểu bê bối; có những bê bối cứu được và có những bê bối không cứu được;

Thế nào là bê bối cứu được? Có nghĩa là, nói theo giới luật, đó là vi phạm những giới không thuộc dạng bất khả văn hồi, thí dụ không phạm Parajika.

Thứ hai là, phạm giới là do tai nạn, do một phút mềm lòng nào đó chứ không phải phạm giới do mình không muốn giữ giới. Hai cái này khác hay giống? Phạm do tai nạn nó khác, phạm do mình không muốn giữ nó khác; đúng không?

Kiểu như có đứa con gái đó, ba nó dặn nó đủ điều hết, ổng nói cho nó biết là mình con gái, giống như lính nhảy dù, không có cơ hội hai để học kinh nghiệm; ổng dặn nó đủ điều hết; rồi ổng còn đọc thơ cho nó nghe nữa, con nhớ nha, “khôn ba năm đại một giờ nghe con”. Vậy mà có một đêm đó 12h khuya, nó gọi về nó khóc “Ba ơi, con vẫn nhớ lời ba, con nhớ mà, khôn ba năm, đại một giờ, thôi giờ dạ trước khỏi chờ ba năm”. Thấy coi chịu nổi không? Có nghĩa là nó nhớ lời dạy mà nó nhớ kiểu đó. “Khôn ba năm đại một giờ, bây giờ dạ trước khỏi chờ ba năm”.

Có nghĩa là lời dạy của ba nó, nó cũng thấy hay nhưng nó thấy rằng, quên hình như vui hơn;

Cũng vậy, vị xuất gia, vi phạm giới luật có 2 trường hợp:

- Không phạm đại trọng giới.

XIN LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

- Phạm giới vì tai nạn, vì một phút yếu lòng, mềm lòng còn cứu được; nhưng nếu phạm giới vì lòng không muốn giữ giới, phạm giới vì ngay từ đầu ngày đầu khoác áo, bụng đã không có lý tưởng tu hành thì những vi phạm sau đó được xem là tự biến mình từ con cá thành ra con khô. Nghe kịp không? Hiểu hả? Mà đã là con khô làm sao nó trụ được dưới nước? Khô lớn là 1 tuần, khô nhỏ là 1-2 ngày là phải rồi.

Nghe kịp chưa?

Cho nên, ở đây Phật dạy, một vị tỳ-kheo khi không tự giữ được đời sống đạo hạnh của mình để cho phiền não sai sử, tác động, làm cho vi phạm.

Tại sao tôi nhấn mạnh phiền não ở đây? Là bởi vì, có những trường hợp mình vi phạm không phải do chủ ý cái đó còn cứu được; nhưng vi phạm do chủ ý thì hết cứu.

Nhớ cái đó. Cái đó quan trọng.

5- Khúc gỗ bị nước xoáy

Là mình sống quá nhiều với 5 trần, có nghĩa là sống hưởng ngoại, không quay về với đời sống nội quán, nội tại, nội tâm, nội tĩnh; người như vậy giống như một khúc gỗ quay cuồng giữa nước xoáy.

6- Khúc gỗ nếu không bị vướng kẹt vào cồn, bãi, cù lao, mắc cạn thì khúc gỗ mới may ra đi vào biển lớn

Một người tu hành cầu đạo giải thoát bất kể tăng, tục nếu mà một ngày nào đó thấy mình có chỗ hay mắc vào mạn chấp.

Có 3 thứ mạn chấp:

- So bằng
- So hơn
- So thua

So bằng là sao? Ăn rồi cứ so sánh; tôi không thua ai; người ta tới đâu tôi tới đó;

So bằng – so hơn – so thua; mình nghĩ mình ngon hơn người ta, mình nghĩ mình không thua người ta đó là ngã mạn. Mà thậm chí, mình luôn luôn sống trong mặc cảm tự ti, đó cũng là một kiểu ngã mạn. Nhớ không?

Hồi đó giờ không có học giáo lý, mình cứ tưởng tự tôn, tự đại, tự kiêu, tự đắc là ngã mạn; nhưng không; còn có lòng so sánh đầu thấy mình không thua ai, cũng gọi là so bằng; thấy ai cũng không bằng mình nghĩa là thua hơn; còn mình sống bằng mặc cảm tự ti được gọi là so thua; đó là ngã mạn mà nói theo nghĩa mặt nổi; nghĩa là nói phớt phớt cho người chưa học giáo lý.

Còn ngã mạn nói theo chiều sâu là bao giờ mình còn thấy mình là cái gì đó, thì thua rồi;

Tôi nói không biết bà con còn nhớ không?

Lúc chưa biết đạo mình thấy mình là một đường thẳng- kéo dài suốt 70 năm, 100 năm. Mình thấy ngày xưa mình là thẳng Tí 5 tuổi, sau đó là 15, 18, 32, 45, 51, 62, 78. Có nghĩa là mình thấy có một thẳng Tí nó sống hoài, mấy chục năm, có điều nó càng già, càng bệnh, càng xấu thôi, có điều vẫn là thẳng Tí; hồi đó không biết đạo mình tưởng như vậy. Hồi đó kêu là thẳng Tí, lên tới Anh Tí, cậu Tí, Bác Tí, cuối cùng lên đến Cụ Tí. Nhưng mà trong kinh đức Phật nói không, không thể quán chiếu như vậy. Phải quán chiếu rằng tấm thân này nó chớp nhoáng như là sấm chớp, nó ảo hóa như là sương sớm, như sương trên ngọn cỏ. Để chi? Để mình không nghĩ mình là MỘT CÁI GÌ ĐÓ KÉO DÀI MẤY CHỤC NĂM. Mình là **một** con người, mình là **một** cá thể, **một** đơn vị trong xã hội. No.

XIN LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Mà phải thấy rằng, cái gọi là mình, cái gọi là tôi, cái gọi là A, B, C, F, thằng Tèo, thằng Tí, con Lan, con Cúc, con Hương, chỉ là những khoảnh khắc thiện – ác – buồn – vui, từng đốm từng đốm; chưa, còn nữa; đó mới là học đạo.

Chưa học đạo thấy mình là một dòng chảy, là một con người tồn tại mấy chục năm;

Biết đạo ba mớ thấy mình là từng đốm, từng đốm thiện – ác – buồn – vui cộng ghép.

Nhưng nếu mà hành đạo, thực tập chánh niệm sẽ thấy mình không phải là đốm mà mình là từng chấm, không phải line, không phải spot mà là dot; nó cộng lại thành ra một con người; gồm có: thân phận, hình hài, tiếng tăm, tình cảm, địa vị, chức tước, có mái nhà, có gia đình, có danh tánh, thật ra chỉ là từng chấm.

Như ở đây ai có tí kiến thức về hội họa, về nhiếp ảnh sẽ hiểu rằng một bức tranh, một tấm hình nếu phóng ra 1000 lần nó chỉ còn là những dấu chấm. Có đúng vậy không? Tối nay về làm thử đi. Bức tranh mà phóng ra 1000 lần thì mặt mũi nó ban hành hết; không còn nữa; nhưng mà nhờ mình gom gom nó lại mình thấy đẹp thiệt, mới photoshop, mới đem lên facebook nổ; May bữa nay là mắt buồn môi giận dữ mà còn đẹp như vậy đó; nhưng mà tại vì mình đâu có ngờ là nếu con người mình cái hình phóng lớn ra toàn là chấm không; còn con người mình nếu phóng lớn thì đừng hòng, nắm tay còn gớm nói gì là hôn; nắm tay còn gớm. Nhưng mà nhờ mình sống đại khờ, sống mắt nhắm mắt mở.

Tôi nói hoài, mình yêu nhau mình lấy nhau vì mình không hiểu rõ nhau, vì mình hiểu lầm nhau; mình hiểu nhau tất tần tật, tuốt tuồn tuột như là thánh nhân thì mình gặp nhau chạy bỏ dép. Phải nói như vậy.

Để nghi ngờ tôi, các vị nói, chắc tại sư thuyết pháp sư phải nổ như vậy; chắc tại trong kinh nói vậy sư ráng sư nói, tôi nói cái này các vị tin nè; cho tôi nói thiệt nha.

Bữa nay tôi cần rằng tiết lộ sự thật mà tôi mong rằng đừng có ai nghe.

Tôi là người rất đa cảm, tôi đi dạy học mà thấy cô nào dễ thương nhìn tôi hoài tối tôi không ngủ, các vị biết không? Tôi thức tôi làm thơ; tôi làm thơ nhiều bởi vì tôi đi dạy, tôi thấy mấy cô nào không thích thì thôi, kệ cha nó, mà đứa nào dễ thương nó nhìn tôi hoài tối về làm thơ; nhưng tôi có cái tật còn ghê hơn cái đó nữa, cái tật đó là do tôi nguyện chắc nhiều kiếp; tức là tôi là thiên hạ vô địch ghen tuông. Tôi ghen kinh khủng dù tôi không có gia đình.

Cho nên, nhờ cái đó mà tôi đọc kinh tôi thăm ra một chuyện. Nếu mình biết ông xã, bà xã trong lòng không có mình, thì mình có tiếp tục hạnh phúc không? Ghê chưa? Cho em xin.

Bởi vì bên cạnh mình có 1000 thằng nó ngon hơn mình về nhiều mặt; có không? Bên cạnh con vợ mình có 1000 con ngon hơn vợ mình, đúng không? Cho nên, cả chồng và vợ đều luôn luôn sống trong sự bấp bênh và bất trắc; nó chưa bỏ mình chẳng qua là vì nó chưa có điều kiện thôi; rồi nó nói dóc là vì con, vì muốn cho con có cha có mẹ; Nói dóc; chứ nếu mà nội ngoại chịu nuôi, nó đi theo thằng kia hoặc con kia mà xóm làng không nói gì thì còn khuya nó trở lại; tin tôi đi; tin đi; bởi vì cái gì chứ ba cái vụ len lén nó hay lắm. Nó vui lắm; ai mà từng ăn vụng khoai nướng mà vậy nè, nó ngon ghê lắm; đừng chửi đàn ông, đàn bà cũng vậy thôi; cái gì lạ hấp dẫn, đừng nói con người, con thú cũng vậy.

Cái gì lạ nó hấp dẫn, bởi vì sợ chán.

Tôi biết tôi kể chuyện này nó rất là đời nhưng tôi tin chuyện này có thật; ông đó không còn cảm giác với vợ, ổng đi bác sĩ, bác sĩ có dặn một câu bùa, khi ông về ổng mặng nòng với vợ, vợ ổng ngạc nhiên, để ý, tại sao bữa nay ổng thương mih dữ vậy; bữa đó bả mới rình, thì thấy ổng đi vô nhà tắm, ổng đứng trước nhà tắm, ổng đọc thể này “Bà không phải vợ tôi, không phải vợ tôi, không phải vợ tôi,...” mỗi đêm trước khi ngủ ổng lên gân và ổng như vậy khoảng 108 lần; có xâu chuỗi của chùa Định Huệ phát đàn tràng hoàng; thì thay vì sám hồng danh như

XIN LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

là lời hòa thượng Đồng Ấn thì ảnh lại đọc câu khác; “nó không phải vợ tôi, nó không phải vợ tôi, nó không phải vợ tôi,...” bắt đầu kết thúc “Bồ Tát Ma Ha Tát Tát Đại chứng minh” thì coi như mạn nòng.

Mà tại sao nó mạn nòng? Là bởi vì tự kỷ ám thị.

Khi mà mình sống mình có ảo giác về cuộc đời mới có thương, có thích, có chấp chặt trong đó; mà hễ có thương thích thì đương nhiên có ghét sợ; khi anh thích cái gì anh sẽ ghét cái ngược lại, có đúng không? Và anh ghét cái gì anh sẽ thích cái ngược lại; và, thích cái gì sẽ ghét cái ngược lại; và, chính vì anh không thấy anh là sóng & hạt, anh không thấy anh là một nắm cát chờ phân tán; anh không thấy anh là một dòng chảy gồm nhiều giọt nước, gồm có: H₂O - Hydro với Oxy thôi, không có gì hết. Anh không thấy trong đó có vô số thành tố hóa chất, anh không thấy rằng anh chỉ là khối tổng hợp của những gì cộng sinh cộng hưởng. Anh không thấy.

Nhờ vậy, trong đầu anh hình thành một thứ gọi là Mạn chấp.

Kẻ nào sống nhiều với mạn chấp kẻ đó được gọi là tương đương với khúc gỗ bị mắc cạn, không đi xa được. Một người tu chỉ có thể đi xa, đi lên, đi ra thành công khi mà người đó thường trực, thường xuyên, liên tục sống trong nhận thức rằng : “tôi chỉ là một nắm cát”. Tôi chỉ là một nắm lá’.

Tôi biết, quý vị có vợ, có chồng, có con, có nhà, có cửa, các vị nghe cái này mới thấy khó chịu, đó giờ tôi đâu nghe ông thầy nào dã man như vậy; nhưng mà tôi nói trước; đã nói thiệt phải nói thiệt luôn.

Bây giờ các vị thấy tôi nói chuyện thấy ghê; chết chóc bệnh hoạn, nhưng tôi báo cho các vị, tuổi mình khó nói lắm, chỉ cần nghe nó hơi đau đầu, loi loi, đi khám bác sĩ, họ không cần nói bệnh, họ chỉ đề nghị gửi giấy giới thiệu qua trung tâm ung bướu; hiểu không? Nó không chịu nói, tự nhiên ổng mở ra cái mặt ổng nó trầm xuống; từ cung thăng chuyển qua cung giáng; Rê trưởng chuyển qua Rê thứ. Nó trầm xuống, mặt nó buồn buồn; thôi để cháu viết cho cô cái giấy giới thiệu, qua bên Ung bướu nghe, là xong; ổng nói “không có gì đâu cô, không có gì đâu, cháu thấy nó lạ lạ thì cháu đề nghị thôi, mấy vụ của cô bên Singapore nó giỏi lắm”. Rồi; xong;

Có hiểu không?

Thì lúc đó các vị sẽ đi tìm tôi; tìm tôi ngày xưa sư đã nói nhưng mà tìm tôi như thể tìm chim, tôi bay biển Bắc em tìm biển Đông, còn khuya. Thứ gần chết tôi gặp làm cái gì? Đẹp. Hôm nay nó còn khỏe, còn trẻ, nói nó không có nghe. Ok; chết – đi chết đi tôi không gặp nữa. Ok. Tôi không tin chuyện hỗ trợ cho người sắp đi. Các vị hiểu không?

Cho nên, trong bài giảng đêm nay tôi muốn nói cái gì? Đó là tất cả chúng ta chỉ là từng chiếc lá, từng khúc gỗ, từng nhánh cây trôi dạt trên dòng đời; và tùy thuộc vô số điều kiện, những tác động, những động cơ, những động lực khách quan, chủ quan, tích cực, tiêu cực mà chúng ta có thể thẳng đường ra biển lớn giác ngộ; có thể sống an lạc, chết thanh thản; hay ngược lại, với những trở lực chủ quan, khách quan, tiêu cực và tích cực nào đó mà chúng ta không ra được biển lớn giác ngộ; chúng ta không thể sống an lạc; và sau cùng, không thể chết thanh thản; tùy mình thôi.

Đức Phật thương mình hết nấc; Ngài vạch ra cho mình, vẽ kỹ, cho mình con phải sống ra làm sao, tại sao con đau khổ, nhờ đâu con được an lạc, mà con không tin Ta, thôi thì Ta về Câu Thi Na Ta đi luôn. Đi thiệt. 26 thế kỷ rồi chỉ để lại mấy cuốn kinh thôi; nó đọc mỗi ngày mà nó vẫn không tin; không giảng nữa, nghỉ. Chúc các vị một đêm vui./.